

Sygn. akt IV KO 55/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący)

SSN Jacek Sobczak

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

w sprawie **R. D.**

skazanego z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i innych
po rozpoznaniu kwestii wznowienia z urzędu postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 31 października 2012 r., utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w
G.

z dnia 6 czerwca 2012 r.,

postanowił

**stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z
dnia 31 października 2012 r.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 marca 2011 r., Sąd Okręgowy w G. uznał R. D. winnym szeregu przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k. i 60 § 5 k.k. wymierzył mu karę łączną 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 10 i karę grzywny w wymiarze 360 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 30 złotych.

Wobec niezaskarżenia tego wyroku przez żadną ze stron, stał się on prawomocny.

W wyniku kasacji wywiedzionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść R. D., wyrokiem z dnia 26 stycznia 2012 r., Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 marca 2011 r. w zakresie rozstrzygnięcia o karach łącznych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania.

Ponownie orzekając w tej sprawie, wyrokiem z dnia 6 czerwca 2012 r., Sąd Okręgowy w G. wymierzył R. D. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Wyrokiem z dnia 31 października 2012 r., Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

W piśmie z dnia 23 lipca 2013 r. obrońca skazanego R. D. wniósł o wszczęcie z urzędu postępowania o wznowienie w tej sprawie wskazując na zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej opisanej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w powiązaniu z art. 607 e § 3 pkt 7 k.p.k. ponieważ, zdaniem skarżącego, czyny za jakie skazany został R. D. nie stanowiły podstawy jego przekazania do Polski na podstawie europejskiego nakazu aresztowania, a skazany, po jego przekazaniu do Polski, nie złożył przed właściwym sądem oświadczenia o zrzeczeniu się zasady specjalności. Obrońca wniósł o uchylenie wyroków Sądów I i II instancji i umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy jest bezzasadny, gdyż brak jest podstaw do wznowienia z urzędu postępowania karnego przeciwko R. D. w sprawie Sądu Apelacyjnego w [...].

Nie ulega wątpliwości, że R. D. w toku posiedzenia przed Sądem Okręgowym w G. w dniu 16 listopada 2009 r. (k. 3071), pouczony przez Sąd o konsekwencjach rezygnacji z zasady specjalności, oświadczył: „zrzekam się korzystania z prawa do ochrony wynikającej z prawa osoby wydanej w wyniku Europejskiego Nakazu Aresztowania i wyrażam zgodę na prowadzenie przeciwko mnie postępowania karnego w niniejszej sprawie”. Jednocześnie przewodniczący stwierdził z urzędu, że oświadczenie dotyczy postępowania toczącego się pod sygn.. [...].

W toku dalszych szczegółowych wyjaśnień składanych przez R. D. od dnia 7 grudnia 2009 r. do dnia 14 czerwca 2010 r. oraz eksperymentu procesowego przeprowadzonego w dniu 8 czerwca 2010 r. z jego udziałem (k. 3128-3156) przyznał się on do dokonania szeregu przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, ujawnił okoliczności ich popełnienia oraz osoby, z którymi ich dokonał. Wyjaśnienia te dały podstawę do wydania w dniu 17 czerwca 2010 r. postanowienia o zmianie i uzupełnieniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów R. D. (14 czynów), a następnie skierowania aktu oskarżenia do Sądu Okręgowego w G. w dniu 27 grudnia 2010 r. (k. 4413-4440) z wnioskiem o zastosowanie wobec R. D. dobrodziejstwa wynikającego z art. 60 § 3 i 4 k.k.

W ostatnim słowie, po zamknięciu przewodu sądowego, na rozprawie w dniu 23 marca 2011 r., R. D. oświadczył: „zgadzam się z wnioskiem prokuratora” (k. 4572). obrońca oskarżonego R. D. wniósł „o taką karę o jaką wnosi prokurator” (k. 4572).

Ani oskarżony R. D., ani też jego obrońca nie zażądali uzasadnienia wyroku w tej sprawie Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 marca 2011 r.

Wskazane okoliczności dowodzą, że brak jest podstaw do wznowienia postępowania z urzędu w tej sprawie, albowiem oświadczenie złożone przez R. D. przed Sądem Okręgowym w G. w dniu 16 listopada 2009 r. stanowiło zrzeczenie się zasady specjalności w rozumieniu art. 607 e § 1 pkt 7 k.p.k. umożliwiające prowadzenie przeciwko niemu postępowanie o czyny popełnione przed jego przekazaniem w trybie europejskiego nakazu aresztowania.

Oczywiście przewidziane w art. 607 e § 3 pkt. 7 k.p.k. zrzeczenie się przez osobę przekazaną korzystania z prawa określonego w § 1 tego przepisu, czyli z tzw. zasady specjalności, jeżeli zostało skutecznie złożone jest nieodwoływalne (por postanowienie SN z dnia 17 stycznia 2013 r., V KK 160/12, OSNKW 2013, nr 4, poz. 30).

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

